PP CURIERUL INFORMATIV PP

al partidului

PENTRU PATRIE

Anul V, Nr. 47, MAI 1999; 16 PAG.

CU CINE STĂM DE VORBĂ?

EDITORIAL

Se spune că cele două instituții –FMI și BM – ar fi complementare; în realitate- spune „Le Nouvel Economiste" – ele se calcă, reciproc, în picioare. Şi amândouă se află în atenția tuturor din pricina unor recente crize economice majore – Brazilia, Asia, Mexic – ca să nu mai amintim de unele-mult mai mărunte – precum România.

În așa fel încât la *„Forumul Davos"*, directorul general al acestuia a afirmat că FMI este „un dezastru uman".

Şi mai ales că, după ce, s-au aruncat în incendiul brazilian (41,5 MILIARDE DE DOLARI) criza s-a reaprins: rezultatul a fost prăbușirea monedei braziliene și, firește, fuga investitorilor străini. Există amenințarea ca să ia foc și alte economii, începând cu Argentina și terminând cu China.

Comandanții FMI – precum Stanley Fischer – au produs o nouă „arhitectură financiară" cu ajutorul căreia să se intervină la rece. Dar rețeta, cel puțin în cazul Braziliei, nu a funcționat: președintele Camerei Reprezentanților – Jim Saxton – susține că aceasta a fost „costisitoare și contra – productivă". Acest punct de vedere a fost împărtășit și de un profesor de la Harvard-Jeffrey Sachs.

Oficial, cele două instituții, înființate la Bretton Woods, în 1944, par a se înțelege bine; au locuit chiar în același apartament și continuă să folosească aceeași bibliotecă comună și, teoretic, și-ar fi împărțit rolurile – FMI urma să dea parale celor rămași pe tuș și BM urma să-i ajute să nu mai ajungă în atari situații (programe, credite speciale, etc.).

În realitate, spune un profesor de la MTI (Rudy Dornbuch), „totul le separă", începând cu misiunile lor respective. „FMI este ca Legiunea Străină" - task force – ce este parașutată în cazul unei crize financiare în timp ce Banca Mondială, creată ca să sprijine reconstrucția europeană s-a transformat, cu timpul, în „dădacă" a dezvoltării țărilor emergente.

(continuare în pagina 7)

Paul Spiru MICHAIL

INVIEREA ŞI ÎNĂLŢAREA ROMÂNILOR. LUMINA EROILOR - MARTIRI

«Întru EL era viață și viața era Lumina oamenilor»
(Ioan 1,4)

Invierea și Înălțarea Românilor își află geneza în lumina Crucii, unde Mântuitorul lumii Iisus Hristos și-a odrăslit Iubirea divină.

In Lumina CUVÂNTULUI, cerul și pământul și-au zidit trup în sângele dogoritor de dreptate al neamului românesc, aflat în RĂS-CRUCEA lui ANDREI APOSTOLUL, care ne-a ridicat frumusețea unei prea-luminate BISERICI a lui Hristos, din a cărui temelie susură - izvorul cu dor din ulciorul FETEI VERZI, prinsă-n "HORA de la FRUMUŞICA".

"Brâul" păstorilor și mioarele lui Bădița Cârțan, torc fuiorul de zestre al Andradei lui DECEBAL, troienit în cojoacele de nuntă ale DOCHIEI (DACIEI) cu CAVALERUL TRAC, TAINĂ cuminecată în VINUL nemuritorilor LUPI, care instituie noblețea dumnezeiască, plămădită din alăuta Oltului și buciumul MUREŞULUI, ce vibrează pe strunele verzi ale ARMINDENULUI înflorit, la curțile lui LER-ÎMPĂRAT al cetății ROMULA; din «PRO-VITA» (VALEA PLOPULUI) Părintelui NICOLAE TĂNASE, așezată la "MASA TĂCERII" a admirabilului BRÂNCUŞI și heraldica Băniei sale MĂRACINE –Oltene marchiz de RONSARD; din arhidospirea prea-frământatului aluat(traco-scytho-daco-roman), care a îngropat "fulgerul lui Baiazid și Legendele lui GELU, GLAD, MENUMORUT..., înmugurite ca izvoare de mângâiere; din "PONTICELE" –lacrimi ale lui OVIDIU și divinul CODRU VERDE –"De din vale de ROVINE"- al Măriei Sale MIRCEA CEL BĂTRÂN; din Patrafirul, de veșnicie, tivit cu smirnă și prigoană în tinda TOMISULUI-ierarhilor EFREM, TIT-TITUS, EPICTET..., și ștergarul "FETEI DE LA COZIA" –temerara luptătoare a lui ŢEPEŞ; din sinaxarul BAZILICII de la NICULIŢEL și bordeiul de lemn al Pustnicului NICOLAE al munților TARCĂU; din EPITAFUL de la MAJADAHONDA, ce poartă cununa eroilor-martiri ION I. MOŢA și VASILE MARIN și scena «BUNULUI PASTOR» al GEMEI de la POTAISSA; din PSALMII faimoaselor Doamne și DOMNIŢE (MARIA-OLTEA, STANCA, MARIA BRÂNCOVEANU...), domnițe care au brodat Alcazarul sceptrului voivodal în lutul ce-și reazemă fruntea în tâmpla rugii lor; din smerenia savantului NICOLAE PAULESCU, îngemănată, lacrimă privegherii, binecuvântate, a SFÂNTULUI CALENIC și "ŞOIMUL" paladin de peste CARPAŢI al vulcanului-Teolog NICHIFOR CRAINIC; din pâinea NEAMULUI dospită de Socratele PETRE ŢUŢEA și AGHIASMA suferinței-Marelui apologet R A D U G Y R;

(continuare în pagina 11)

3/05. 1999

George NISTOROIU

IN MEMORIAM

În ziua de 29 Martie 1999, s-a stins dintre noi camaradul RADU BRAGĂU, din Buşteni, Jud. Prahova, în etate de 74 ani.

Preţuit şi iubit de toţi cei care l-au cunoscut, lasă-n urma lui o bună amintire şi durerea noastră, fără tămăduire, pentru că l-am pierdut.

În anii de închisoare n-a făcut nici o abjurare, nici o abdicare şi nici un compromis.

Acum, când îi aducem plecată lacrimă şi închinare, ne rugăm lui Dumnezeu să-i facă parte de un zâmbet în veşnicie.

Constantin BUCESCU

DECLARAȚIE- MANIFEST

- (reluare îmbunătățită) -

*Partidul **„Pentru Patrie"**, fondat de foști deținuți politici, veterani de război, luptători în munți, deportați și urmași ai acestora, propune societății românești să susțină următoarele obiective imediate, pentru care acest partid militează:*

1. *Elaborarea și impunerea legii de condamnare a comunismului ca regim criminal;*
2. *Anularea condamnărilor politice a celor ce s-au opus comunismului și tuturor regimurilor totalitare;*
3. *Elaborarea și impunerea legii deconspirării activității opresive a fostei Securități;*
4. *Legiferarea punctului 8 al Proclamației de la Timișoara pe termen nelimitat;*
5. *Cercetarea penală a evenimentelor din decembrie 1989;*
6. *Cercetarea penală a mineriadelor;*
7. *Cercetarea penală a jafurilor din avuția națională;*
8. *Elaborarea și susținerea legii originii averilor;*
9. *Restituția proprietății de drept;*
10. *Realizarea cadrului legislativ pentru combaterea corupției.*

Fără acest început redresarea României este practic imposibilă.

Consiliul Politic al
Partidului **„PENTRU PATRIE"**

INFORMARE

Ca în fiecare lună, şi în luna aprilie (vineri, 23/04. 1999 şi sâmbătă, 24/04.1999), a avut loc şedinţa Consiliului Politic al Partidului *Pentru Patrie,* respectiv şedinţa Consiliului Director. Şedinţa de vineri a fost animată.

• Prezenţă: Constantin Iulian (preşedinte al Partidului *Pentru Patrie*), Dimitrie Paciag şi Virgil Totoescu (vicepreşedinte), Corneliu Suliman (secretar general), Ion Gavrilă - Ogoranu, George Ursa, Emilian Tache, Coriolan Baciu, Florin Dobrescu (consilier). Alţi câţiva.

• S-au abordat problemele:

- Ordinea de zi a şedinţei Consiliului Director de a doua zi;
- Programul din strada Veseliei 21, sector 5, unde urmează ca, pe 24/04.1999, să aibă loc sfinţirea temeliei noului Sediu Central;
- Programul de ziua *Înălţării* (ziua *Eroilor),* din 20/05. 1999, de la Balaciu. Vor pleca maşini, la 9^{30}, din zona Cişmigiu. Cel care coordonează totul va fi dl. Ion Tiberiu Cazacu; se vor cânta cântecele: *„Presăraţi pe-a lor morminte"* şi *„Plânge printre ramuri luna";*
- Pot fi purtate eşarfe tricolore;
- Vor fi dezbătute sumar şi Legea Administraţiei Locale şi a Alegerilor Locale.

• Şedinţa Consiliului Director s-a desfăşurat, cum era programată, sâmbătă, 24/04. 1999, între orele 10^{00} – 12^{15}. Şedinţa a fost condusă de dl. George Ursa (consilier).

Debutează cu o rugăciune spusă de părintele Alexandru Capotă şi un moment de reculegere în memoria pr. Alexie Olescu şi a lui Radu Bragău şi Mihai David.

Prezenţă numeroasă.

Preşedintele *Partidului PENTRU PATRIE,* dr. ing. Constantin Iulian, prezintă o scurtă *„Informare"* privitoare la:

- Deplasarea la monumentul „Mormântul celor fără de mormânt" de la Balaciu. Costul transportului: 30.000 lei; şi celelalte amintite mai înainte;
- Şcoala de cadre se va desfăşura cu 4 cursuri: de istorie, logică şi filozofie, politică naţională, drept;
- Fiecare filială trebuie să organizeze acţiuni de pregătire a alegerilor.

• Organizare şi Raportul filialelor.

Prezente peste 25 filiale; cu delegaţi. Puncte atinse:

1. Sediul: astăzi (sâmbătă, 24/04. a.c.), Slujba de Sfinţire de la locul viitorului sediu. Oficiază preoţii Alexandru Capotă (duhovnicul partidului), Mihail Lupu (consilier Jud. Teleorman). Nu se cântă nimic, nu se invită nici un fel de mijloc de informare. Se serveşte o mică gustare. Terenul - cum se ştie este proprietatea partidului; circa 1000 mp construibil. Clădirea va fi organizată astfel: la subsol: bucătărie plus alte utilităţi; etaj 1: birouri şi alte spaţii; etaj 2: Sala de Şedinţe. Va lucra un grup voluntar de constructori (12-15). Administrativ se ocupă dl. Gheorghe Betzi. Vrem, ca până la toamnă, să avem ridicată (şi finisată) prima parte a construcţiei. Preconizăm deschiderea unui cont special destinat celor ce vor să depună pentru construirea Sediului.

(urmare în pagina 4)

Consiliul Politic al
Partidului PENTRU PATRIE
George URSA (consilier)

DECEPŢIILE VIEŢII POLITICE*

Viaţa politică nu e uşoară şi nu aduce numai aplauze recompense şi triumfuri. Adeseori omul politic va suferi înfrângeri, umilinţe, acuzaţii nedrepte şi chiar prigoane, cum a fost cazul mişcării legionare. Cele mai multe lovituri ne vin de la adversarii din lăuntrul ţării ai idealului pentru care militām, dar nu este exclus să fim atacaţi şi insultaţi chiar de foşti prieteni, convertiţi din cine ştie ce motive în fracţiuni ostile.

Omul politic, oricât de generos s-ar comporta cu reprezentanţii altor partide, nu va fi scutit de decepţii. La un moment dat, sătul de nedreptăţile ce trebuie să le îndure, îi vine parcă să lase totul şi să se retragă din tumultul vieţii politice. Îl cuprinde un imens dezgust, descoperind micimea şi răutatea ce forfotesc în jurul lui.

Această reacţie porneşte dintr-un substrat uman explicabil. Paharul s-a umplut de toate răutăţile şi individul îl îndepărtează de la sine, cu un gest de imens dezgust. Comportamentului său leal şi corect i se răspunde cu o ură feroce, capabilă de cele mai mari infamii. Şi atunci se apropie momentul când, amărât şi epuizat, azvârle panoplia cu armele şi se retrage din viaţa politică.

Această atitudine, justificată din punct de vedere al psihologiei individului, sufere de un defect capital: individul nu se vede decât pe sine, cu sila ce i-o inspiră activitatea politică, dar nu-şi ridică ochii pentru a îmbrăţişa o realitate superioară existenţei lui personale, entitatea neamului din care se trage. Atunci va descoperi rosturile demiurgice, creatoare de destin, ale activităţii politice. El nu acţionează în acest domeniu, ca un individ singuratic, cu răspunderi limitate, ci este agentul unei puteri mai înalte, care-i porunceşte să nu părăsească câmpul de bătălie al vieţii politice. E neamul ce-i stă în spate, îi insuflă curaj şi îi porunceşte să nu părăsească poziţia în care s-a fixat.

Viaţa politică nu este o profesiune oarecare, ci o vocaţie. După preoţie, este cea mai mare împlinire a unui individ. Ea serveşte la ocrotirea cetăţii, la apărarea neamului, la înălţarea lui în istorie. Personalul politic al unei naţiuni, trebuie să se simtă ca nişte soldaţi în tranşee. Pururea de gardă, pururea treaz, pururea gata de sacrificiu pentru apărarea intereselor superioare ale Patriei.

Şi atunci, amărăciunea, sila, dezgustul ce le simte un om politic, în exerciţiul vocaţiei lui, cad pe al doilea plan. Aceste note triste fac parte din misiunea ce şi-a ales-o individul în mod liber şi voluntar. Unii compatrioţi se dedică negoţului, alţii la propagarea ideilor, alţii tehnicei şi mijloacelor de comunicaţie. Numai el, omul politic veghează, de pe promontoriul istoriei, la destinul patriei sale. Ca un căpitan de corabie, care scrutează orizonturile şi îi fixează cursul.

Din nefericire pentru soarta ţării noastre, mulţi oameni de treabă, patrioţi fără prihană, priveau cu dispreţ la politică, ca la o calamitate naţională, unde domină mişelia şi unde nu se poate ridica cineva decât întrebuinţând cele mai degradante metode. Clasa noastră politică, lipsită de prezenţa şi ajutorul acestor oameni de treabă, profesori, avocaţi, ingineri, medici, învăţători, preoţi, s-a convertit cu rari excepţii, într-o junglă politică, unde toate succesele se măsoară prin prisma influenţelor lăturalnice. Absenţa acestor elemente, de mare onestitate şi caracter, au cântărit greu în balanţa destinului istoric al neamului nostru. Golul lăsat de ei a fost umplut de aventurieri, de oameni fără scrupule, care nu vedeau în politică decât un joc al intereselor proprii, un mijloc de căpătuială. Şi astfel, nobila artă a politicei s-a convertit într-un club de uzufructuari ai puterii.

Dacă am ajuns la catastrofa de la 23 August 1944, cu cortegiul ei de suferinţe, care nu s-au încheiat nici până astăzi, e şi vina acestor oameni de treabă, care au stat deoparte de politică considerând-o o afacere necurată.

Absenteismul lor politic l-au plătit cu anii de urgie comunistă care au avut ca urmare moartea lor, în chinuri groaznice, la Canal sau în închisori. Dacă ei nu s-au ocupat de treburile cetăţii, au intrat iscoadele duşmanului şi i-au azvârlit în prăpastie.

Dacă vrem să ne meargă fiecăruia dintre noi bine, în parte, trebuie mai întâi să ne interesăm de treburile „cetăţii". După tragedia prin care am trecut, trebuie să urmăm această regulă de comportament civic, ce nu trebuie uitată niciodată.

Horia SIMA

*ANTOLOGIE LEGIONARĂ, *Opera publicistică, În şapte volume - Vol. III (Revizuită şi tipărită de Traian GOLEA)*

(urmare din pagina 2)

• **(Informare)** — Raportul propriu-zis al filialelor (câteva spicuiri):

- S-a constituit filială la Bihor;
- Brăila cere din nou ca Partidul să aibă un *cotidian*;
- Caraş-Severin: solicită, iarăşi, înfiinţarea regiunilor. Pentru o mai eficientă organizare. Esenţa mişcării noastre este recrutarea de cadre. Fiecare om să aducă măcar un om verificat;
- Călăraşi: Dispune de sediu. Lipsă mobilier;
- Dâmboviţa: Are sediu şi program şi prezintă o situaţie cu privire la dărâmarea *Crucii de la Moreni*, sub regim ţărănist;
- Mureş: Să ne prezentăm prin nişte fluturaşi model;
- Oltul: acţionează;
- Prahova: promisiuni pentru sediu; ar dori să vină la noi persoane de la ţărănişti. Cum procedăm?...;
- Sibiu: aduce lista de candidaţi pentru alegerile locale, organizaţie nou creată (Avrig);
- Teleorman: Sediu au („Lângă Poliţie...") . Şi-au creat legături cu TV şi ziarele locale. Au apărut şi pe micul ecran şi sunt articole în ziarele judeţene pe tema noastră;
- Timiş: „mergem cu paşi mici (Esenţial)..." Organizează o nouă suită de manifestări ale Fundaţiei Culturale BUNA-VESTIRE cu titlul *„Dragostea de mamă în literatura cultă"* şi, respectiv, pe tema dr. *Nicolae Paulescu*. Proiectează adunări populare cu tema: *„Actualitatea românească* (Reşiţa, Oradea, Timişoara)" pentru a spune auditoriului cine suntem noi. A întemeiat „un grup de «Răsleţi»";
- Vâlcea: A treia sâmbătă (15/05. 1999) a lunii mai, întrunire. Invită conducerea la locul faptei. Asigură participarea corectă şi sigură a mass-mediei locale;
- Bucureşti: S-a constituit un grup de doamne „inimoase". Reorganizarea merge înainte;
- Constanţa: situaţii neplăcute.

• Diverse: 1. Dl Emilian Tache prezintă situaţia financiară a partidului şi un miniraport al Comisiei Economice;

2. Dl. Mircea Raţiu (preşedinte al Serviciului de Relaţii şi Protocol) prezintă un referat legat de discuţiile avute, în numele partidului, cu forţe care împărtăşesc vederi de dreapta. Nu s-au realizat unificări cu aceştia. Noi am fost mereu în calitate de observatori;

- Filiala Neamţ: propune cursuri pentru viitorii primari, pentru candidaţii la această funcţie, în viitoarele alegeri locale; un monument pentru Ion şi Doina Aldea-Teodorovici; Partidul să achiziţioneze o fermă de minim 10 ha şi aici să se organizeze *Tabere de Muncă;*
- Dl. Mişu Dumitrescu prezintă situaţia administrativă a *„Curierului"* şi a fondurilor redacţiei. Unii cer cotidian şi noi nu facem faţă cu răspândirea acestui lunar; să terminăm definitiv cu văicăreala. Cine poate să acţioneze, să acţioneze;
- Dl. George Ursa propune înfiinţarea comisiei de istorie-filosofie-politică. Temporar o va gira. Dacă timpul îi va permite va rămâne definitiv şeful acestei comisii;
- Dl. Corneliu Suliman (secretar general): atenţionează pe cei prezenţi că, noi, în general, „nu colaborăm cu oameni care gândesc altfel decât noi". Să asigurăm legături strânse între oamenii din diferite filiale, dintre conducerile filialelor;
- Să întărim legăturile cu Presa; propune un altul;
- Delegatul de la Sibiu, dl. Olaru, informează conducerea că a participat (personal) la o Conferinţă, organizată la Facultatea de Istorie, cu titlul: *„Intelectualitatea şi Mişcarea Legionară"*.

• Şcoala de instructori (24-25/04.1999):

- Predau domnii: Corneliu Suliman (probleme de organizare şi altele legate de acestea), Simion Giurgeca (literatură, morală, pedagogie, psihologie), Constantin Bucescu (politică, filosofie, religie), Puiu Atanasiu (istorie); se organizează şi ore de legislaţie.

• Şedinţa se încheie cu rugăciunea la Icoană.

• După şedinţă s-a făcut deplasarea la sediul din strada Veseliei 21, sector 5. Aici s-a oficiat slujba de sfinţire a locului viitorului sediu. S-a pus piatra de temelie. Prezenţă numeroasă. Aproximativ 170 persoane. Atmosfera frăţească, dătătoare de speranţe; chiar dacă timpurile sunt altele, la fel şi entuziasmul, decât în urmă cu 6-7 decenii, totuşi, am făcut paşi însemnaţi în înlăturarea obstacolelor şi a zidului de suspiciune care ne înconjoară şi după 1989... chiar dacă presa ne ignoră noi ne vom urma drumul. Neamul românesc trebuie să meargă înainte şi supravieţuirea lui demnă nu poate urma altă cale decât a noastră.

Pomenirea SFINŢILOR, Slăviţilor, de Dumnezeu încoronaţilor şi întocmai cu Apostolii, marilor împăraţi Constantin şi Elena

...Deci, murind bunul Constanţiu, în locul lui a venit fiul său, marele Constantin, precum la Roma, în locul lui Hercule, a venit fiul său, Maxenţiu. Şi s-a întâmplat ca Maxenţiu; să pornească război contra lui Constantin. Şi istoriseşte episcopul Eusebiu, care a fost duhovnicul lui Constantin, că, plecând în întâmpinarea duşmanului său, împăratul Constantin se ruga, cerând ajutor de la Dumnezeu, înainte de a începe lupta, ştiind că oastea lui este mai slabă, decât oastea lui Maxenţiu. Ca răspuns la rugăciunea lui, Constantin a văzut ziua, în amiaza mare, strălucind pe cer, o cruce luminoasă, pe care scria, cu slove alcătuite din stele: *„Prin acest semn vei învinge"*. Iar, în noaptea ce a urmat, tot el a văzut, în vis, pe Însuşi Domnul Iisus Hristos, apropiindu-se de el şi îndemnându-l să-şi facă steag ostăşesc cu semnul Sfântei Cruci pe el. Deci, chipul cinstitei cruci, punându-l pe arme, a mers la Roma şi a biruit pe pierzătorul Maxenţiu, care, căzând în râul Tibru, s-a înecat, la podul Milvius, în anul 312; şi, aşa, Constantin a eliberat pe cetăţenii Romei, de tirania lui Maxenţiu.

Încredinţat că, prin biruinţa lui a fost ajutat de Dumnezeul creştinilor, fericitul Constantin, a dat în anul 313, ca împărat al Romei, o hotărâre, prin care a oprit prigonirea creştinilor şi a dat libertate credinţei în împărăţia romanilor. Actul acesta mare se numeşte *„Decretul din Milan"*...

(PROLOAGELE, vol. II, pag. 769)

DE VORBĂ CU SĂTENII

Să discutăm despre războiul din Serbia şi actualele probleme ale României.

Războiul din Serbia este actuala verigă a lanţului de războaie, urmare a neînţelegerilor dintre USA şi Rusia, principalii aliaţi care au învins în cel de al doilea război mondial Germania naţional socialistă şi Italia fascistă, războiul din Grecia, Coreea, Vietnam, Golful Persic şi acum acutizarea războiului din Balcani, cu sârbii, în problema Kosovo. Aici, în Balcani, armele nu prea au tăcut. S-au bătut sârbii cu slovenii, sârbii cu croaţii, cu musulmanii, în Bosnia, aproape că nu se ştia care cu care se bate. Şi acum se aşteaptă, din moment în moment, să se încaiere, în Bosnia, din nou. Toate aceste războaie se explică prin deosebirile dintre USA şi Rusia în ceea ce priveşte felul cum trebuie să arate pacea în urma celui de al doilea război mondial. De aceea, în toate aceste războaie, taberele combatante au fost susţinute: una de USA, fiind şi parte beligerantă, şi cealaltă de Rusia, care, în timpul acestor războaie, nu a rupt legăturile diplomatice cu USA, nu i-a declarat război pentru ca, în cazul că ar fi pierdut războiul, să nu i se smulgă din gheare ceea ce a înhăţat în cel de al doilea război mondial. Cum s - au terminat aceste războaie? Pentru noi Românii nu prea este clar dar pentru Americanii, din USA, a căror filosofie pragmatică se manifestă în politică, prin apărarea intereselor, are înţeles.

În ceea ce priveşte politica actuală a României, ca să fim în ton cu americanii şi să vorbim limba lor, noi românii trebuie să ne apărăm şi noi propriile noastre interese naţionale, interesele României.

Problema cea mai importantă este apărarea hotarelor României, a securităţii graniţelor, cum s-ar zice.

Problema graniţelor este legată de problema politicii externe a României. La fel şi privatizarea, chestiunea restituirii averilor confiscate de comunişti, şi aceasta, despică lumea românească în două tabere. Unii - puţini – vor o privatizare radicală. Ceilalţi o privatizare parţială. Toţi aceia care vor privatizare radicală cer şi o politică externă alături de USA (United States of America = Statele Unite ale Americii = SUA), şi intrarea în NATO (North Atlantic Treaty Organization = Organizaţia Tratatului Atlanticului de Nord). Aici, în NATO, Statele Unite ale Americii (SUA sau USA) sunt, din cele 19 state ale NATO, cel mai mare şi mai puternic stat. Este bine să fim aliaţi cu USA? Consider că este bine pentru că USA nu are pretenţii teritoriale asupra Ţării Noastre şi la nevoie, credem noi, ne-ar putea ajuta. În felul acesta sperăm să putem păstra măcar graniţele actuale ale României, pământul care ne-a mai rămas în urma celui de al doilea război mondial. Aceia care susţin că trebuie păstrat tot ce a fost pe vremea comunismului în România şi că, alăturându-ne Rusiei, ne vom putea apăra interesele naţionale nu văd cum vor convinge Rusia să ne restituie Nordul Bucovinei, Herţa, Sudul Basabiei, Insula Şerpilor, Cadrilaterul şi să admită ca Republica Moldova să se unească cu România şi astfel să se făurească România Mare. Nefiind de părere cu aceştia, din urmă, nu înseamnă că nu suntem de acord ca România să ducă o politică externă de bună vecinătate cu statele din jur, ci, din contră, considerăm necesar ca, România, să militeze pentru stabilirea unor relaţii de bună înţelegere cu toţi vecinii şi să îşi apere cu stăşnicie inteserele naţionale, hotarele şi pe Români.

În concluzie, străduinţa României de a deveni membru NATO este benefică.

În ceea ce priveşte opţiunea din politica internă, democraţia, ca formă de guvernare, este acceptată de aproape toată lumea românească. În materie de trecere de la etatism la piaţa liberă şi aici aproape toată suflarea românească este de părere că, tranziţia, este necesară. Deosebirile apar atunci când este vorba de viteza de trecere. Unii, care nu mai doresc să se întoarcă în nici un chip la etatism, vor ca privatizarea să se facă repede, alţii, care duc dorul etatismului, vor o tranziţie lentă şi dacă s-ar putea... deloc. Dar acest proces, tranziţia, îşi are necazurile lui, care, oricât s-ar lăuda unii, că ei ştiu să facă privatizare fără probleme, acestea sunt şi rămân şi numai timpul le poate atenua.

În democraţia noastră parlamentară schimbarea membrilor Parlamentului se face din patru în patru ani; prin alegeri. Tot aşa se fac alegeri pentru Preşedinte, alegeri locale; pentru primari şi consilieri locali. Acum, actuala opoziţie, cere, cu înverşunare, alegeri anticipate, nu vrea să-i lase pe majoritarii legislaturii, de faţă, să îşi ducă mandatul până la capăt, până în anul 2000. Consider că alegerilor anticipate nu ar aduce nimic nou ci doar pagube.

S-au privatizat Telefoanele! După opinia mea n-ar fi trebuit să se facă chiar dacă noii stăpâni ar fi fost români; dar să le dai pe mâna străinilor, străini care au început să ridice tarifele spre folosul lor, nu al nostru al Românilor. Mi se pare o aberaţie, iar că noi trebuie să strângem cureaua, şi să plătim,mi se pare un act de-a dreptul antinaţional.

Poşta, Telefoanele, Căile Ferate, după părerea mea, interesează apărarea naţională şi ar trebui să rămână ale naţiunii.

Privatizare, privatizare; dar nu oricum. Trebuie puţină chibzuială şi corectitudine...

ing. *Victor ENE*

(continuare din Nr. 46)

DE UNDE VA VENI MÂNTUIREA?*

Oricine îşi poate da seama că un rău *nu poate fi înlăturat tot de cel ce l-a adus pe capul ţării.* Nici un o m care a cârmuit vreodată ţ a r a aceasta n-o poate scăpa de la pieire. Omul acela poate să fie ca ins, bun, cumsecade, poate să fie oricum o fi, dar a luat parte odată, de-a-dreptul sau numai cu nepăsarea şi neştiinţa, la toate neregulile care u c i d neamul. El a fost tovarăş cu cei răi; el n-a înţeles ce se întâmplă în jurul său; el a dovedit atunci că chiar dacă e un om cumsecade, nu este în stare nici cel puţin să priceapă nevoile ţării, necum să se jertfească pentru neam.

Omul acela a făcut dovada pentru totdeauna că nu este în stare de atâta *iubire* şi de atâta *credinţă,* încât să se depăşească pe sine, pentru a se contopi cu fiinţa neamului şi a străbate acelaş drum de durere sau înălţare ca el. Mântuirea nu poate veni aşadar de la nici un om care a luat în vreun chip oarecare parte până acum la cârmuirea ţării şi care este răspunzător şi el prin aceasta de greul în care se zbate ţara, de mocirla pregătită pentru înecarea ruşinoasă a neamului românesc. Oamenii aceştia cel mult se pot căi şi pot ajuta pe adevăraţii mântuitori să-şi ducă la bun sfârşit sarcina lor atât de mare. Prin aceasta ei nu câştigă nici un drept la vreo *răsplată,* ci îşi *răscumpără* numai păcatele proprii.

De unde poate veni atunci mântuirea? Numai de la nişte oameni care n-au mai fost niciodată la putere şi nu sunt vinovaţi cu nimic de starea proastă a lucrurilor de la noi. Oamenii aceştia trebuie să fie în partea lor cea mai numeroasă *tineri,* căci dintre cei în vârstă, foarte puţini s-au putut ţine departe de treburile ţării (doar ostaţii, cărturarii şi ici colea câte unul din alte meserii). Oamenii aceştia trebuie să fie *fără pată,* căci cei care trebuie să aibă grija mântuirii şi îndreptării lor, nu pot mântui şi îndrepta pe alţii, cu atât mai p u ţ i n pot mântui un n e a m întreg. Ei trebuie să fie în stare de orice *jertfă* pentru ţară, căci trebuie să răscumpere cu durerea lor nemeritată, păcatele care ne apasă neamul. Ei trebuie să fie în stare de o mare şi pătrunzătoare *iubire,* căci fără iubire nu se pot depăşi pe ei şi nu se pot face una cu viaţa neamului. Ei trebuie să fie în stare de o uriaşă şi neclintită *credinţă,* căci fără credinţă nu există putere, nu există măreţie. Ei trebuie să fie *corecţi* până în cele mai mici amănunte, căci altfel ar trebui să lupte întâi cu propria lor slăbiciune şi n-ar mai ajunge să îndrepte pe alţii. În sfârşit ei trebuie să fie *viteji,* să nu cunoască teama şi odihna, ca să ducă lupta până la capăt. Ei trebuie să-şi dea în acelaş timp seama de primejdia de moarte a politicianismului şi străinismului căci cine nu ştie de unde vine primejdia şi cum arată la faţă, nu va putea face nimic împotriva ei. Astfel de oameni nu sunt în Ţara Românească decât *legionarii lui Codreanu,* oamenii aceştia crescuţi într-un *duh nou* de cel mai mare *Căpitan* pe care l-a dat România Mare, omul care este astăzi *singura nădejde adevărată a Românilor.*

MIŞCAREA LEGIONARĂ*

Dar să vedem mai de aproape, ce sunt legionarii şi pe ce căi vot mântui ei neamul românesc de la pieire.

Legionarii sunt mai toţi oameni tineri şi nici unul n-a fost vreodată la putere. Ei nu sunt deci pătaţi cu nimic şi nu sunt răspunzători de decăderea ţării. Dar se înţelege, aceasta nu e deajuns. Sunt mulţi în ţara aceasta, cei care n-au fost la cârma ţării şi care, vai de ţară dacă vor ajunge vreodată!

Legionarii nu sunt însă *numai tineri şi fără pată,* ei sunt în primul rând oameni care se *jertfesc pentru neam,* chiar de pe acum; jertfă pornită dintr-o mare şi luminată *dragoste* faţă de tot ce e sfânt, ce e curat şi frumos în lume.

Iubirea legionarilor se îndreaptă către Dumnezeu, către Rege, către Căpitanul lor, către camarazi, către tot ce e românesc (om, aşezământ, obicei, credinţă, pământ) şi către toate popoarele care luptă asemenea lor, fără mişelie, pentru binele omenirii. Legionarii nu urăsc decât pe Diavol, pe mişei, pe cei fără Dumnezeu, pe nelegiuiţi, pe trădători, fie inşi, fie noroade, dar ura aceasta izvorăşte din *iubirea* mare pe care o au pentru *aşezarea cea bună şi curată a lumii.*

(va urma)

Traian HERSENI

Fragmente din lucrarea „Mişcarea Legionară şi Ţărănimea", Bucureşti, Imprimeriile Cuvântul, S.A.R, 1940, 36 pagini.

(urmare din pagina 1)

• (CU CINE STĂM DE VORBĂ) Obiectivul: să facă patul unei economii de piaţă iar dolarii pe care îi dă cu împrumut să fie destinaţi finanţării marilor lucrări.

Cu vremea, cele două „mame" economice au început să se bată. Pentru ce? Pentru că prin anii '80 Banca şi-a dat seama că în lipsa unei economii coerente, împrumuturile se risipeau în nisipul unei zile caniculare; dar tot prin acea vreme şi FMI a înţeles că, fără planuri de ajustare structurală trienală, banii se duc pe apa Sâmbetei (în privinţa asta guvernul Văcăroiu poate da lecţii!).

Şi uite aşa, s-a ajuns la încurcături: în timp ce FMI în 1988 a refuzat orice ajutor financiar Argentinei pentru că nu a respectat planul de ajustare – (cam ce s-a întâmplat în ultimii 9 ani în România) – BM i-a dat 1,25 miliarde dolari! Dar în momentul cel mai grav al crizei, care a devastat Asia de Sud – Est, în 1997, s-au produs maximum de incidente de frontieră şi Banca Mondială a reproşat, mai ales FMI-ului, că nu ţine seama de problemele sociale legate de remediile „de cal" pe care le impunea statelor falite.

UNA ASCULTĂ, CEALALTĂ DICTEAZĂ.

Lucrurile erau inevitabile, dat fiind că viziunea cultivată de fiecare dintre cele două instituţii este diferită.

Pe plan diplomatic, FMI, partizanul negocierilor „în catimini" cu şefii de stat este o „mică" echipă de 2300 economişti „fortificată" la Washington.

Când izbucneşte o criză economică, un pumn de experţi ţâşneşte ca să ia legătura cu banca centrală a ţării implicate, se întâlneşte cu ministrul de Finanţe, elaborează un plan de salvare şi se urcă în avion pentru capitala americană.

Banca Mondială - 10.000 de persoane – (din 1995 în mâinile lui James Wolfensohn - susţine un parteneriat de lung curs, un dialog regulat cu puterile locale: 22 de directori de programe au fost trimişi în Mexic, în Rusia, Indonezia, Brazilia, China.

Altă divergenţă: mijloacele.

FMI manipulează sume colosale şi ţine socotelile numai în MILIARDE de dolari – doar pentru 1998 a deblocat 28 miliarde de dolari.

BM emite cecuri cu mai puţine zerouri.

În anii '90 aceasta a descoperit „virtuţile ajutoarelor mici" – adică împrumuturi pilot de 5 milioane de dolari - socotite mai eficace decât mega-împrumuturile acordate guvernelor.

Şi metodele celor două instituţii sunt diferite.

„Una ascultă, alta dictează condiţiile" explică Veena Siddharth – un fost al Băncii Mondiale – trecut la OXFAM INTERNATIONAL structură care federează 11 ONG–uri americane. Şi laudă reuniunile periodice pe care Banca le organizează în ţările gazdă pentru a lua pulsul populaţiei, sindicatelor, reprezentanţilor guvernului etc.

Oamenii FMI discută puţin şi nu deblochează fonduri decât dacă ţările implicate dau gajuri de bună voinţă economică.

Toţi aceşti funcţionari sunt „tăiaţi" pe acelaşi calapod; funcţionari internaţionali, experţi în finanţe şi în macroeconomie - „birocraţia cea mai magnifică" (sic) afirmă Camdessus - şi, astfel, aceşti supertehnocraţi sunt puţin compatibili cu cei de la BM şi de aceea cea mai mică scânteie – cea ţâşnită anul trecut – declanşează ostilităţile.

Joe Stiglitz a declanşat conflictul, anul trecut, când s-a legat de „terapia de şoc", terapie aplicată în momentul cel mai critic al crizei asiatice. Era o „noţiune mult prea amară" pentru micii dragoni cărora li se cerea să mărească dobânzile, să reducă cheltuiala publică pentru a diminua deficitul. „Aproape toţi americanii au socotit că echilibrul bugetar era imposibil de atins când Statele Unite se aflau în recesiune. Atunci de ce-i sfătuim pe alţii să accepte această reţetă?"

A obliga Thailanda, Indonezia, Coreea de Sud să-şi reducă cheltuielile (de ce nu amintea şi România?) – însemna distrugerea a tot ceea ce este drag BM: programele sociale, proiectele economice, sistemele de distribuire a energiei, hranei etc.

Punct de vedere preluat şi de preşedintele BM care afirma că obiectivele FMI şi BM sunt aceleaşi, numai că diferă modul de a le atinge, subliniind că „fără stabilitate politică nici un împrumut nu va da stabilitate financiară" – adăugând - „trebuie să ne îngrijim de săraci pentru ca matematicile să nu domine lumea".

Tirada preluată şi exploatată de senatori republicani şi apoi de presă a dat rezultate: FMI a cedat iar Indonezia are dreptul la un deficit bugetar mai mare decât cel fixat iniţial şi acelaş lucru s-a întâmplat cu Thailanda şi Coreea cu condiţia păstrării programelor sociale!

Fiind asemenea trestiei – FMI s-a îndoit dar nu s-a rupt! Ceea ce susţine Rudy Dornbush este un lucru bun; avem nevoie de arma procentului pentru a stabiliza monezile pentru că altfel nu se va mai termina cu dezastrul.

Şi ca să se facă pace i s-a impus lui J. S. să... tacă din gură!

Dar până când?

BREVIAR

• PREMIUL NOBEL CONTESTAT

Nu ar fi prima dată! Pentru că printre primii nedreptăţiţi a fost doctorul Nicolae Paulescu, descoperitorul INSULINEI.

De data aceasta victima este britanicul – de origine honduriană Salvador Moncada recunoscut de comunitatea ştiinţifică ca unul dintre cercetătorii valoroşi ai lumii, directorul, din 1996, al *Institutului Wolfson (University College-Londra)*.

El este primul care a publicat lucrări ce stabilesc că NO-oxidul de azot – considerat ca un poluant atmosferic, prezent în gazele de eşapament este, de fapt, un regulator esenţial al sistemului cardiovascular din organismul uman. Oxidul de azot mediază chimic procese ce favorizează dilataţia vaselor sanguine inhibând contracţia celulelor musculare.

Dar premiul Nobel a fost acordat unor farmacologi americani – Robert Furchgot, Louis Ignarro şi Ferid Murad ceea ce, afirmă Moncada, este de neînţeles dat fiind că premiul ar fi trebuit să fie acordat demonstraţiei pe care Moncada a făcut-o în revista *Nature*, iulie 1987, cu 5 luni înaintea celor premiaţi.

Fundaţia Nobel, încercând să rescrie istoria, demonstrează că se află sub dominaţia Statelor Unite, în cercetarea medicală, şi a solidei tradiţii a grupurilor de presiune din această ţară. Se ştie că din 165 laureaţi ai premiului Nobel de medicină, 79 sunt americani.

• PROBLEMELE LOR VOR FI şi ALE NOASTRE – Este vorba de regimul pensiilor, din Japonia, amestec de repartiţie şi capitalizare, aşezat în două etaje.

Primul - regim obligatoriu prin repartiţie având la bază un fond destinat tuturor japonezilor între 20 şi 60 de ani – oricare ar fi statutul lor şi al doilea, regimuri complimentare – dintre care, cel al salariaţilor regrupează 38 milioane de salariaţi.

Al doilea nivel: pensiile acordate de întreprinderi în general prin capitalizare în cadrul fondurilor sau trusturilor de pensionare.

Salariaţii japonezi investesc pentru pensie 17,35% din salariul lunar plus 1% din prime (între 3-5 luni de salariu pe an).

Totul constituie o importantă economie personală investită în obligaţii, şi până acum schema a funcţionat bine pentru că nu există riscul deficitului în regimul obligatoriu, sistemul fiind pilotat cu mare prudenţă.

S-au constituit importante rezerve: regimul pensiilor complimentare contează pe un stoc de circa 4 ani de prestaţii în 2030 dar, dat fiind „papy-boom", termen creat pentru a numi avalanşa vârstnicilor, aşa cum după război a existat un „baby-boom", guvernul prevede o creştere a nivelului cotizaţiilor lunare la 33,4% pentru că regimul pensiilor să continuie să asigure 68% din ultimul salariu pentru pensionarul din 2025. Dar o atare măsură, excesiv de prudentă, după unii, va diminua consumul într-un moment în care Japonia are nevoie de relansarea acestuia şi de aceea un economist japonez – Naomi Maruo crede că ar trebui să „girăm mai inteligent banii destinaţi pensiilor şi să modificăm regulile acestei gestiuni" pentru că nu serveşte la nimic economisirea banilor dacă banii sunt prost utilizaţi.

A depune banii în fonduri de stat cu procente de randament ce trec de 2,5% au determinat falimentarea a 22 fonduri de pensii în ultimele 18 luni!

Aviz amatorilor.

• HÂRTIA DE TURNESOL – Fiecare, sper, ştie la ce serveşte: stabileşte gradul de aciditate sau alcalinitate al unei soluţii. Ceea ce se întâmplă acum în Kosovo funcţionează în acelaş sens: stabileşte gradul de intoxicaţie comunistă - patentă sau reziduală a diverşilor reprezentanţi nu doar ai lumii politice ci a fiecăruia dintre locuitorii României.

Aşadar, liderii politici ai partidelor de stânga s-au alăturat marilor campioni ai libertăţii şi respectării drepturilor omului Uniunea Sovietică şi China, ţări care s - au comportat exemplar, respectând drepturile legitime - aşa cum susţineau şi domnii Meleşcanu, Iliescu, Năstase, Tabără şi alţii *eiusdem farinae* sau tărâţă - precum cele ale cecenilor, tibetanilor, afganilor, românilor basarabeni – acolo unde staţionează armata a 14-a pentru a păzi „interesele marelui frate de la răsărit" căruia i se închină azi reprezentanţii a ceea ce s-a numit „patrulaterul roşu".

Este adevărat că şi pe vremea când Ilaşcu şi ai săi erau condamnaţi la moarte, după un război despre care nimeni nu a prea vorbit, aceşti reprezentanţi tunau şi fulgerau împotriva lipsei de legitimitate a intervenţiilor militare sovietice-pardon-ruseşti!

Dealtfel se ştie – din istoria României – că totdeauna Rusia şi urmaşii acesteia au respectat suveranitatea, libertatea, independenţa statelor române iar comportarea puterii sovietice faţă de România în ultimii 50 de ani va fi trecută în marea carte a istoriei drept un adevărat model de omenie, umanism, umanitate şi bunătate...

• CONDUCĂTORII NOŞTRI NE-AU DISTRUS: SĂ PLECE!

Acesta-i punctul de vedere semnat de Miroslav Mladenovici în ziarul *Republika* de la Belgrad care afirmă că „cu cât situaţia se înrăutăţeşte cu atât se înmulţesc „consolatorii" strângând frânele puterii şi îmbogăţindu-se, ei ne încântă cu poveşti despre mândria, patriotismul şi eroismul nostru. Şi asta merge! Spălarea creierelor, primitivism, idiotizare politică, absenţa informaţiilor, absenţa noţiunilor de bază privind valorile şi avantajele democraţiei în toate domeniile vieţii. În mica frază ucigaşă - „vom rezista"- toţi groparii poporului îşi găsesc justificarea abuzurilor.

Cine va calcula numărul morţilor de foame şi precaritate? Sau sinuciderile, delirurile, maladiile psihice datorate stresului, sărăcia şi suferinţa.

Statisticile oficiale ne vor spune cu cât este mai mare numărul morţilor în comparaţie cu cel al noilor născuţi? (...)

(Continuare în pagina 10)

Culese, traduse şi completate de
Paul S. M.

SFÂNTA LITURGHIE...

Batjocura, rânjetul, deriziunea, mica înjurătură, neaoşă, povestioarele presărate cu vorbe de ocară (propoziţii în care abundă referirile la părţile de jos ale corpului), sintagmele, în care sexul şi curul sunt mereu invocate, sunt la ele acasă la crâşmă.

Căci, dacoromânul, la birt (crâşmă, bombă, cafenea, cofetărie etc.; nu contează denumirea) nu face decât ca, după fiecare duşculiţă, să povestească, cum ziserăm istorioare cu iz porcos şi, după fiecare frază spusă, se jură, pe el şi pe un membru al familiei sale (*„Să mor io!"*, zice el; *„Să moară familia mea!"*...) că ceea ce relatează este întocmai *adevărul adevărat*. *„Să moară mama!"* gârâie el, dacă cutare sau cutare tâmpenie, nu e aşa cum o istoriseşte el. Cum e posibil, te-ai putea întreba, să nu dai nici o importanţă, or o importanţă cu totul nulă, forţei cuvântului rostit, verbului? Uite, la dacoromân, e posibil. El, dacoromânul, crede că vorba n-are nici o valoare. Dai cu clanţa! Ca să nu taci. O faci pentru că - probabil – nu eşti în stare să te reculegi, să te rogi, să te concentrezi. Mai mult – aş înclina să cred -, pe când eram neam de păstori şi nu de mitici, bolşevici, europeni etc, trăiam mai aproape de profunzimea dumnezeirii. Mergeam la Sfânta Liturghie şi eram bucuroşi, ne veseleam, nu ne porceam, nu eram triviali, eram gravi şi nu ursuji, viteji şi nu fanfaroni, ciobani, evident, nu cârciumari şi „neguţători", pe doi lei, la turci. Balcanismul existenţei ne era cu totul străin. Dădeam importanţă la ceea ce scoteam pe gură. Astăzi procedăm taman invers. Dar, scăzând credinţa, scade şi putinţa. *Puterea.* Căci aceasta se spunea despre Iisus că face, cu *putere,* ceea ce face. Şi El – Iisus - spune acest lucru când vindecă - fără să-şi fi propus – pe cea cu scurgere de sânge, femeia care se atinge de poala hainei Lui. Dar, şi aceea s-a vindecat prin *credinţa* ei. La noi, însă, scăzând credinţa, apare corolarul acesteia – trăncăneala. Apare Scaraoţchi, latura rânjitoare a existenţei. Îl baţi, românul râde palid (cu condiţia ca asupritorul să fie ne-român). Turcam, bre, îl necinsteşte şi românaşul zice: *„Să moară mă-sa, morţii mă-sii, de nu-l omor!"* Dar n-o face. Foloseşte, însă, tot ce e profanator – prin cuvinte – şi tot ce este de o astfel de natură este în afara credinţei, în afara Axei cer – pământ, este în afara seriozităţii şi a jertfei nesângeroase. Este în afara Sfintei Liturghii, a Sfintei Biserici. De aceea, crâşma, birtul, piaţa, talcoicul, taraba cu mărunţişuri şi băuturica este locul unde românaşul, căzut în demonism mărunt, în condiţia de om ne-religios, se simte bine.

Aici se poate duce murdar pe haine, netuns, nespălat, neţesălat, neras, cu barba plină de mătreaţă, unsuros pe haine *(şăcluit* se zice în unele sate din Ardeal), poate apărea în condiţia de *şoactăr* (ardelenism: om fără o profesie certă, om care trăieşte din expediente şi prin preajma unei Primării, politician de comună, ovreiaş pe post de funcţionar la Primărie, neangajat cu forme complete, *negru* cum se zice azi). Câmpul de manifestare – nelimitat – al demonismului, atât de bine - într-un fel - surprins de Dostoievski. Azi, acest câmp de manifestare a ceea ce pomenirăm mai sus, este politica şi micul comerţ stradal, pornografia, deghizată în „forme literare" gen „Infractoarea". În loc să meargă la Sfânta Biserică, astăzi, nevasta mahalagiului se duce să muncească la arab. E de toate acolo: femeie de serviciu, vânzătoare, spălătoreasă, curvă, ţiitoare, cea care satisface vicii nenaturale, anticreştine deci (amor anal, bucal, malahia produsă altuia, păcatul lui Onan, împreunarea femeii cu o altă femeie şi, multe din acestea, făcute chiar în zile când se oficiază Sfânta Liturghie creştină, este miercuri şi vineri, când se ţine post, este postul Paştelui, al Crăciunului, al Sfintei Marii etc.). În loc să meargă la Sfânta Biserică, la Sfânta Liturghie, dacoromânii, dacoromâncele, fac cele de mai sus, fac comerţ, tremură pe lângă taraba, doldora de mărfuri contrafăcute, de arabo-turco-ţigani. Şi cum – tropăind, din picioare, pe lângă tarabă - nu te poţi gândi la *Jertfa Cea fără de Sânge*, din timpul Sfintei Liturghii, te pui pe înjurat, vorbeşti porcisme, te gândeşti cum ai putea să-l tragi pe sfoară pe salahorul ce vine să-ţi cumpere marfa şi, ca să nu te *plictiseşti,* măi dragă, citeşti *„Infractoarea", „Infractoarea mov"* etc. Astfel, omul, cu pricina, se descreştinează definitiv, se înrăieşte, se demonizează, fără putinţă de întoarcere, nu se reculege nici măcar o dată pe săptămână în faţa celor sfinte. Nu mai acordă importanţa cardinală pe care o acorda, înainte de 1944, contactului - cel puţin săptămânal – cu Dumnezeu. Nu se spovedeşte, nu-şi mărturiseşte – public – greşelile, inima i se împietreşte şi din punctul cardinal, ce era, pentru el, Sfânta Liturghie, acum ea nici nu mai contează. Această atitudine nu face decât să-i slăbească puterea de a supravieţui în eternitate, a supravieţui sufleteşte şi spiritual.

(va urma)

George URSA
Academia Dacoromână
- Comunicare -

(urmare din pagina 8)

Nimeni nu răspunde la aceste întrebări. Ce uşor este să spunem „vom rezista". Sigur, naţiunea sârbă -ca toate celelalte, mai mici, - se va menţine în regiune. Din punct de vedere demagogic fiecare poate să o afirme. Dar vom mai semăna cu celelalte popoare civilizate din Europa din care, în teorie, facem parte?

Oricare ar fi puterea de manipulare pe care o suferă acest popor, ar trebui să aibă tăria şi inteligenţa de a răspunde „consolatorilor" săi: NU, DESTUL! Uitaţi-vă la voi: burţi şi fălci umflate, portofele pline, conturi bancare în străinătate, rezidenţe şi automobile, priviţi luxul în care vă scăldaţi! Ce fac fetele şi băieţii voştri? Sunt fără un loc de muncă sau fără salarii, privaţi de locuinţă şi mobilă? S-au exilat pentru a-şi câştiga pâinea de toate zilele? Îi găsim în zonele critice şi acolo unde se duce războiul?

Şi acum uitaţi-vă la noi: nefericirea noastră, nopţile noastre nedormite, mizeria şi lacrimile noastre, frica pe care ne-o inspiră delirurile voastre, copiii noştri abandonaţi, disperarea tineretului nostru. Dacă vă mai rămâne încă suflet şi ceva conştiinţă, ceva trăsături umane, apoi, după ce v-aţi supus acestui examen, dispăreţi unde-ţi vedea cu ochii – pentru totdeauna - înainte ca să fi dispărut noi toţi!

SONDAJ – la întrebarea - „Trebuie apărat Kosovo cu orice preţ?"

18,5% afirmă că trebuie apărat Kosovo dar ei nu vor să facă războiul;
63,5% DA;
9,5% NU;
6% DA dar eu nu ştiu dacă aş face război;
2,5% fără opinie.

Cum ar trebui rezolvată problema din Kosovo?

38% pentru NEGOCIERE;
5,5% prin gonirea albanezilor;
9% lichidarea albanezilor;
23% fără opinie;
5,5% acordarea autonomiei;
18% alte răspunsuri.

BREVIAR

• B.B.C. Este unul dintre posturile de radio pe care – de-a lungul anilor -, l-am urmărit cu interes, impresionat de corectitudinea informaţiilor, analizelor sau comentariilor.

Dar cum pădure fără uscături încă nu s-a văzut, iată-i şi pe dragii noştri „bibicişti" dând cu oiştea-n gard.

Nu de mult, într-un serial asupra „holocaustului din România", şi recent în cel semnat de Nicolae Costin - *„sfatul bătrânilor"* episodul ultim în care un bătrân de 94 de ani povestea întâmplări din ultimul război mondial din care s-a evidenţiat mai ales comportarea criminală a armatei române împotriva evreilor din zona septentrională a Basarabiei.

O singură întrebare nu s-a pus: de ce-i ucideau soldaţii români pe evrei? A existat un ordin în acest sens? Cine-l semnase? Există şi un document scris?

Doar evrei au fost ucişi? Ceilalţi – dacă au existat – cine erau?

Există vreo reglementare internaţională în ce priveşte acţiunile războinice ale celor ce nu se află încadraţi în formaţiuni militare – identificabile prin portul unei uniforme, unor semne distinctive, acte, dovezi că sunt soldaţi mobilizaţi ad-hoc?

Şi dacă există, care sunt obligaţiile celor două părţi în ce priveşte combatanţii neîncadraţi în forţele regulate?

Şi, în fine, existând mărturii despre comportarea cel puţin duşmănoasă a populaţiilor de alte etnii decât cele române, atunci când s-a aplicat înţelegerea dintre nazism şi comunism, faimosul pact de frăţie criminală, salutat de toţi comuniştii din lume, nu ar fi fost bine să fie clarificat şi acest aspect al confruntărilor?

În ce priveşte celălalt serial „holocaustul românesc" am aşteptat în van să fie urmat de o prezentare a „martirului românesc" împlinit în cei 50 de ani de domnie aşa zis comunistă şi de participarea (proporţii, nume, posturi ocupate, etc.) minorităţilor la *„implementarea celui mai criminal sistem politic din istoria lumii"* cu vorbele istoricului francez *Pierre Chaunu.*

De pildă BBC ar putea să ne spună cine a organizat experimentul „Piteşti"; cine erau cei care au condus „jecmănirea" României în cadrul Comisiei de Aplicare a Armistiţiului; cine erau cei din fruntea Sovromurilor; cine erau conducătorii Comitetului Central al unui partid cu vreo mie de membri în 1944 şi cine erau miniştri?

Cum s-au purtat „lucrătorii" Ministerului de Interne şi ai Securităţii cu adversarii lor politici – şi cine erau aceştia?

Iată o parte din temele unui „serial" (cu cel puţin 60 de episoade), ce ar putea să fie intitulat: „Legea talionului" tip 1900 şi care zice că pentru un ochi orbeşti o ţară, pentru un dinte îi laşi pe toţi ştirbi".

În rest să auzim numai de bine – că de un astfel de serial nu vom auzi nicicând.

(continuare în pagina 15)

(urmare din pagina 1)

din Purgatoriul de la Aiud..., care a purificat tinereţea sfântă a Românilor şi LUPUL ce-a ieşit în calea CARULUI MARE-ŞTEFAN CEL MARE şi SFÂNT; din Dragonul Marelui Ordin, azvârlit de ŢEPEŞ în VADUL DACOLINEI şi ceramica sacră a Ieromonahului PAISIE de la SIHĂSTRIA; din Luceafărul MIHAI, care a plămădit LIMBA CUMPENEI UNIVERSULUI ce poartă flamura ECATERINEI – eroina de la Jiu şl mugurele dogmatic înflorit în FILOCALIA Părintelui STĂNILOAE; din ţeasta sfântă a unificatorului de NEAM-MIHAI VITEAZUL, rostogolită-n colbul de aramă al Turzii şi OMOFORUL DOBRINA-TÂNCĂBEŞTI, care a îmbrăcat PĂDUREA VEŞNICĂ, cu DESTINUL VERDE al CODRULUI, care-L întâmpină pe Arhanghelul MIHAIL, cu CRUCEA-n mâna dreaptă cerându-i Învierea şi Inălţarea ROMÂNIEI; din vrerea-vie-năprasnică a "cumplitului" IOAN VODĂ şi sângele MARIEI lui MANOLE, care a sfinţit Mânăstirea celebrei CURŢI DE ARGINT; din Letopiseţul CANTACUZINESC şi sfintele relicve ale DOMNULUI TUDOR; din celesta cronică-epigrafică a biruinţelor MARELUI RADU DE LA AFUMAŢI şi străfulgerarea Angelicului PETRU CERCEL, care a despicat cerul de Alhambră al Bosforului; din Catehismul domnesc al ctitorului NEAGOE BASARAB şi cununa de ROS-MARIN a Sfântului-CĂRTURAR ANTIM IVIREANUL; din Tezaurul Dogmatico-moral al ORTODOXIEI-Mitropolitului IRINEU MIHĂLCESCU şi troparul INVIERII Sfinţilor VOIEVOZI-BRÂNCOVENI; din IIA lui FĂT-FRUMOS– „frumoasă ca soarele de pe cer" şi imnele izbăvitoare ale netemătorului ARON COTRUŞ; din CATEDRALA RAŢIUNII a lui VASILE PÂRVAN şi slovele de foc din "JURNALUL FERICIRII" al Părintelui (NICU) NICOLAE STEINHARDT; din Tabernacolul Metafizicii lui NAE IONESCU, încrustat în GORUNUL din ALBAC al lui HOREA, şl nestrămutarea moţilor lui PINTEA, AVRAM şi jienii lui IANCU; din năframa de suferinţă a fiicelor Române, torturate – inchizitorial - în gulagul totalitar - şi jertfa "Tronului de foc" al lui GHEORGHE DOJA; din sângele temniţelor devenit potir de îndurare pe altarul "Câmpiei Libertăţii" şi arşiţa de santal a pribegiei lui BĂLCESCU; din Blazonul de graţie al CÂMPINENILOR şi NE-NFRICAŢII «CAVALERI VERZI» ai Rezistenţei din MUNŢII FRAŢI, unde şi-au scuturat FLOAREA DE CIREŞ a VIEŢII, punând prinos de ÎMPĂRTĂŞIRE NEAMULUI ROMÂNESC, ce se ÎNALŢĂ-BUNĂVESTIRE pe ALTARUL RUGULUI APRINS...

ANUŞCA

Avea 16 ani.
A venit în România şi văzând „glorioasa moştenire", lăsată nouă de cei care au condus ţara timp de vreo 50 de ani, a decis că trebuie să facă ceva.

S-a întors în ţara ei, Anglia, şi i-a convins pe englezi să o ajute ca să ajute, la rându-i, copii necăjiţi din România.

Se pare că nu i-au plăcut căminele, orfelinatele şi alte case ale copiilor, croite de „marele cârmaci" şi de ţuţării lui, şi a decis să facă altceva: adevărate cămine în care familii adevărate să locuiască în case de invidiat. Cumpărate din banii adunaţi de ea.

Dar pe care ea nu le-a mai văzut.

A împiedicat-o leucemia.

Dar s-a dus dincolo ca să-i raporteze lui Dumnezeu că şi-a făcut datoria.

Zâmbetele copiilor care povesteau reporterului fericirea lor, mărturisesc, întru lauda Anuşcăi, şi credem că, acolo, sus, i se va întâmpla şi ei ceea ce s-a petrecut cu Abu Bekr.

Gânditorul, scriitorul şi filosoful persan ajuns în faţa celui Preaînalt îşi expune pledoaria sperând iertarea păcatelor.

Domnul după ce ascultă, uşor plictisit, uşor obosit – atâtea mii de ani a tot auzit pledoariile atâtor milioane de păcătoşi - îl opreşte şi îl întreabă:

Ştii de ce te-am iertat?

Şi Abu Bekr începe să înşire pricinele iertării aşa cum le gândim noi, oamenii, - „am fost, am făcut, am zis, etc."

- Nu,- îl opri din nou Dumnezeu. Ci pentru altceva: nu ştiu dacă-ţi mai aduci aminte – era o noapte de iarnă, vântoasă, fulgi de zăpadă îi izgoneau pe oameni spre adăpostul caselor, străzile erau pustii şi grăbeai şi tu cu ei. Ai auzit însă un mieunat disperat al unui pui de pisică, pierdut de mama lui: te-ai oprit, l-ai luat şi l-ai încălzit sub haina ta. Pentru asta!

Pentru zâmbetul acelui copil care lăuda, la fereastra televizorului, tot ce îi dase Anuşca, va fi iertată dacă Dumnezeu va fi având ceva de iertat puţinilor ei ani trecuţi pe acest pământ.

Să fi fost Anuşca un înger trimis spre învăţătura noastră?

Dar există şi o altă întrebare.

Cum veţi fi voi iertaţi, voi cei care aţi furat banii acestei ţări şi i-aţi cărat în străinătate sau i-aţi transformat în viloaie în care nu stă nimeni ? Ce-i veţi spune lui Dumnezeu la întâlnirea de pe urmă ? Sau credeţi că Dumnezeu nu există - aşa cum gândeşte liber-cugetătorul de serviciu ?

Poate că ar fi bine să vă amintiţi vorbele lui Mircea Eliade:

- Dacă nu este Dumnezeu atunci totul este cenuşă !

Inclusiv banii voştri, furaţi, dosiţi sau prost folosiţi !

P. Spiru M.

P.S. Ne pare rău că televiziunea nu ne-a spus mai multe despre Anuşca; pentru că viaţa ei întreagă ar fi putut fi o lecţie pentru mulţi dintre noi.

CINE L-A UCIS PE MÂNTUITORUL IISUS? NU NOI, IUDEII!

Este strigătul orchestrat de iudeii din toate colţurile lumii, unde au îngăduinţa să facă tot ce vor.

Un astfel de eşantion, poate mai strident decât altele, a apărut în *„Evenimentul zilei”*, nr. 2060, din 6 aprilie 1999, sub titlul: *„Anchetă asupra scrierii Evangheliilor”*.

Deşi hârtia suportă orice, această debilitate redacţională ne-a convins cu greu să o aşternem pe foaie.

Vom puncta numai câteva vârfuri de lance:

„PROCESUL”

„În afară de Evanghelii, nici un alt text nu atestă, direct sau indirect, faptul că Sinedriul poate să se reunească noaptea, şi cu atât mai puţin în contextul care este al sărbătorilor de Paşti... Este deci probabil să avem de-a face cu un aranjament a cărui miză, subliniază Christian Grappe, era „să-l facă pe Iisus să pronunţe, în cadrul cel mai solemn posibil, profeţia revenirii sale...”

În al doilea rând, de ce în Evangheliile după Marcu şi după Matei, Sinedriul se reuneşte de două ori?Prima dată noaptea, apoi, din nou, dimineaţa?

- Faţă de aceste afirmaţii, prima întrebare, ce se impune cu necesitate, este: cui îi sunt adresate nedumeririle arătate? Sau, mai exact, pe cine vor să păcălească? Pe evrei sau pe creştini?

Practic, pe noi nu ne interesează dacă sinedriştii au sau nu voie să se întrunească noaptea şi nici de câte ori se pot întruni într-o zi. Dar din momentul când cineva aruncă cu noroi în Sfânta Carte nu mai putem sta cu mâinile încrucişate. Trebuie să arătăm cu toată puterea, dedesubturile frazelor ambigue. Ele sunt denigrări menite să discrediteze pe însuşi Mesia.

Unele, totuşi, sunt destul de transparente: „S-ar putea susţine ideea că procesul lui Iisus s-a desfăşurat într-adevăr aşa cum se povesteşte în Evangheliile sinoptice, adică violându-se toate procedurile cunoscute. Ceea ce ar arăta în mod clar că procesul lui Iisus a fost teatrul unei justiţii de excepţie. A face însă din procesul lui Iisus un proces excepţional nu ar insemna oare să procedăm la o recitire creştină?

Paralelismul cu cele două reuniuni ale Sinedriului la Marcu şi Matei este flagrant: după reuniunea sinedriştilor, Irod îl judecă pe Iisus. În acest fel toate autorităţile iudee se găsesc implicate în omor...”

Socotim prea puţin necesar să demonstrăm intenţia autorilor: „măcar ceva să putem ascunde lumii”. Însă, ideea, este clară şi a ţâşnit uşor: cel puţin capii iudeilor să scape, să nu fie implicaţi în odiosul omor.

În consecinţă, constrânşi de bumerangul propriilor afirmaţii, au recurs la un compromis:

„Şi atunci, bazându-se pe Evanghelia după Ioan, nu este oare mai coerent să recunoaştem, aşa cum a făcut-o Marie - Emile Boismard, că, împotriva a ceea ce sinopticele vor să ne facă să credem, „nu a existat un proces în faţa Sinedriului?” Lucru cu care este de acord Hyam Maccoby: „Cred că Ioan ne povesteşte faptele autentice: Iisus a fost adus în faţa arhiereului. El a fost interogat de către acesta şi de socrul lui... şi asta în afara oricărei întruniri formale a autorităţilor iudee supreme”.

✧

Am văzut cum evreii vor să ne lege la ochi. Acum credem că e cazul să încercăm noi să-i dezlegăm la ochi, cu date istorice, ce nu pot fi „aranjate”.

Efortul evreilor de a-i disculpa, măcar pe conducătorii lor, e lăudabil, dar nu-i cinstit.

Putem să admitem că, în noaptea arestării lui Iisus, deşi a fost chinuit, nu a fost judecat, ci numai anchetat de sinedrişti. Dar când Pilat le-a spus: „Nu găsesc nici o vină în omul acesta“ cine i-au răspuns: „Pe acesta l-am găsit răzvrătind neamul nostru şi împiedicându-l să dea dajdie Cezarului şi zicând că El este Hristos rege”? Dar gloata din curtea Preturii care striga: *„răstigneşte-L, răstigneşte-L”*, de unde a învăţat Dreptul Roman? De unde ştiau acei neisprăviţi sensul formulei: „sângele lui asupra noastră şi asupra copiilor noştri”? Oare nu cu acest strigăt a fost constrâns Pilat să-şi spele mâinile, lăsând procesul NEVINOVATULUI la cheremul evreilor? Poate cineva să nege acest adevăr? Chiar dacă ar încerca, ISTORIA i-ar pune piedică.

✧

Pe la anul 366 în. Hr., la Roma, în urma războiului câştigat de plebe, împotriva patricienilor, tribunii răzvrătiţilor: Licinius Stolo şi L. Sextus Laternanus au făcut o lege prin care se dădea păturei de jos drepturi egale cu ale patricienilor şi, ceva mai mult, dreptul de a interveni în mersul justiţiei: Dacă cineva era condamnat şi Adunarea Poporului considera că acuzatul era nevinovat, la cererea acuzatului, Adunarea Poporului putea anula sentinţa, putea chiar să-l recuze pe judecător, preluând poporul procesul. *Semnul că judecătorul şi-a declinat răspunderea, era spălatul pe mâini în faţa poporului (s. red.).*

Dacă judecătorul aprecia că nu are suficiente dovezi de încriminare a acuzatului şi ezita să pronunţe condamnarea sau dacă verdictul dat de judecător nu era pe placul poporului, Adunarea Poporului se putea sesiza din oficiu, îl recuza pe jude, preluând judecata poporul, după ce pronunţa formula: „sângele lui să cadă asupra noastră şi asupra copiilor noştri”.

Judecătorul confirma acceptarea situaţiei tot prin spălarea mâinilor în faţa mulţimii.

✧

Oare aceste semnale îngrijorătoare nu ne sunt suficiente pentru a realiza că nu mai avem timp de pierdut? Să luăm exemplu de la ei şi să ne unim, lăsând în pustiu dezbinările. Neînţelegând azi necesitatea unirii, mâine va fi prea târziu.

Ajută-ne Doamne! Nu ne lăsa de capul nostru.
Amin!

Emanoil PARASCHIVAŞ

CAMPANII ŞI ALEGERI

(urmare din nr. 46)

Cei mai mulţi dintre candidaţi ştiu că ei trebuie să aibă un mesaj coerent, să facă sondaje, să folosească soft-uri, cu bază de date, să distribuie literarură, să facă anunţuri, să trimită scrisori, să telefoneze, să identifice şi să convingă electorii „zburători", dar în ce priveşte când să facă şi ce, şi în ce grad şi în ce ordine, este ceva care adesea înşeală. Rezolvarea încurcăturii strategice cere abilitatea... gândirii *strategice*. Şi aceasta este cheia victoriei.

PRIMUL PAS este să înţelegi că fiecare campanie necesită STRATEGIA SECVENŢEI MESAJULUI (ordinea în care-ţi prezinţi argumentele); STRATEGIA INTENSITĂŢII ŞI REGLĂRII (când să acţionezi şi cu ce viteză) şi STRATEGIA MOBILIZĂRII ŞI PERSUASIUNII (ţintind tendinţele votanţilor şi alocând resurse pentru a-i atinge pe cei „ce ar putea fi convinşi" şi întărirea şi *turning out*-ul celor favorabili).

În plus, pentru a exploata avantajele situaţionale sau pentru a depăşi obstacole existente sau anticipate, este nevoie să urmăreşti un şir de STRATEGII ALE OPORTUNITĂŢII.

Totul este asemenea unui război şi Thomas, „Doc" SWEITZER, arăta cum principiile de bază ale strategiei militare se aplică tot aşa de bine şi pe câmpul de bătaie politic şi ele implică:

- stocarea puterii împotriva punctelor slabe; menţinerea accentului pe obiectivele primare; spirit ofensiv evitând să fii plasat în defensivă; simplicitatea acţiunii; economia utilizării forţei; unitate de comandă şi luarea deciziilor la nivel central; folosirea surprizei; menţinerea secretului în ce priveşte planul.

Şi este citat Clausewitz: „Războiul este o înfruntare între interese majore ce este rezolvată prin vărsare de sânge – acesta fiind singura diferenţă faţă de alte conflicte... Războiul este politica sângeroasă; politica este războiul fără sânge" (ceea ce nu este decât în parte adevărat).

Nimeni nu poate determina strategia corectă pentru vreo campanie politică sau militară fără să cunoască contextul – jucătorii, problemele, terenul şi resursele disponibile.

Aceşti factori fac fiecare campanie un unicat.

Nu există nici un fel de baghetă magică şi nici un rezultat cert în atari afaceri.

Dar strategia se poate face mai raţional şi mai puţin mistificatoare dacă înţelegi care ar putea fi elementele unui atare plan.

Iată un „menuu" de opţiuni care permit organizarea unei gândiri strategice ce se poate aplica în viitoarea campanie – fie că este vorba de alegerea pentru un loc într-o comisie locală sau Preşedenţia Statelor Unite.

I. – *Strategii pentru secvenţa mesajului.*

IGNORĂ OPOZIŢIA:

În acest scenariu strategic nu vei ataca niciodată opoziţia şi nici nu vei răspunde la atacurile ei. Este o strategie adesea folosită de candidaţii cu pondere mare – incumbents-contra unor contracandidaţi slabi.

RISCUL: atacul opoziţiei. La care dacă nu se răspunde am putea fi vătămaţi – mai ales dacă atacurile opoziţiei sunt credibile şi expuse în mod adecvat, prin mass-media, sau printr-o reţea extinsă de zvoneri. Această opţiune strategică se bazează pe sfatul proverbial (care zice) că nu trebuie „niciodată să-ţi înnobilezi adversarii pomenindu-le numele".

CLASIC:

Porneşte pozitiv şi nu iniţia nici un atac neprovocat împotriva opoziţiei; a răspunde la atacurile opoziţiei ar putea cere o comportare negativă/comparativă în contra opoziţiei depinzând de atacurile acesteia şi eficacitatea răspunsului vostru – sfârşit pozitiv.

Vei lua în consideraţie această strategie dacă:

a. – sondajele de opinie arată că ai putea câştiga întrecerea bazat pe un mesaj pozitiv din cauza avantajelor inerente ideologice, de partid sau demografice;

b. – nu ai suficientă muniţie utilizabilă pentru a doborî opoziţia: îţi lipseşte un *„punch"* care să ducă la un *„knock out"* uşor de realizat şi cu riscuri mici.

Această strategie o poţi aplica fie ca un mesaj „singur", fie ca unul dublu - înţelegând prin asta câte tipuri de mesaje (pozitiv,negativ/comparativ/ plin de înţelegere) poţi emite simultan.

O potecă duală este folosită pentru a realiza o acoperire în cazul unui atac negativ. Dacă este executată corect ea poate întări credibilitatea pozitivă a voastră în timp ce tu îţi centrezi efectul pe aspectele negative ale opoziţiei.

Dacă le foloseşti este bine să asociezi cele două căi în cadrul unei teme comune (integritate versus cinste, experienţă contra inexperienţă, moderaţie versus extremism, schimbare faţă de *statu-quo*, etc.).

Dacă foloseşti un drum multiplu, fără să încadrezi mesajele într-un context tematic, poţi duce electoratul la confuzie, poţi dilua tăria argumentelor.

AGRESIVĂ:

Deschidere pozitivă-devine negativă înainte ca opoziţia să o facă - răspunde la atacurile opoziţiei dacă este necesar – se închide fie pe o singură pistă pozitivă sau pe una duală comparativ pozitivă-negativă.

ATAC FRONTAL:

Deschidere negativ/comparativă; apoi se merge spre pozitiv şi se răspunde opoziţiei printr-o pistă duală; se închide fie pe un traseu unic pozitiv, fie pe unul dual-pozitiv şi negativ comparativ"; se foloseşte această strategie pentru a trasa linii profunde între candidatura voastră şi opoziţie de la început.

ATAC NECRUŢĂTOR:

Deschidere şi menţinere negativ/comparativă; se introduce un traseu dual cu nuanţe pozitive în diferite momente după deschidere; se încheie cu o pistă duală şi se folosesc comparaţii pozitiv/negative.

II – STRATEGIILE INTENSITĂŢII şi ARMONIZĂRII (timing)

BROASCA ŢESTOASĂ:

Porneşte lent; construieşte neclintit tot drumul.

În timp ce opoziţia- *„iepurele"* – s-ar desfăşura rapid, cu riscuri inerente, tu să te mişti încet, dar sigur, dealungul unui drum al minimei rezistenţe spre ziua alegerilor fără vreo perioadă de activitate intensă.

Aceasta ar putea fi o bună strategie pentru subordonaţii bine situaţi (underdogs); ei au avantaje personale inerente, ideologice sau strategice, au bani puţini dar dispun de mai mult timp pentru campanie

(continuare în pagina 14)

Doru Mihail

CAMPANIA ELECTORALĂ

La noi nu există NU POT, şi cu atât mai puţin NU VREAU.
La noi există numai TREBUIE.

Se impune, de la început, precizarea că toate obligaţiile ce decurg din Statut şi din calendarul de acţiuni trebuiesc respectate şi realizate cu stricteţe în termenele stabilite.

Campania electorală trebuie să se desfăşoare în termeni civilizaţi şi cu respect faţă de lege şi oameni.

Sunt interzise polemicile, atacurile la persoane şi violenţa de orice fel.

Se vor folosi numai afişele electorale aprobate de Consiliul Politic al Partidului care se vor lipi numai pe panourile indicate oficial şi numai în dimensiunile permise. Ele pot fi însoţite de fluturaşi care să conţină prezentarea candidaţilor propuşi de Partid, scoţându-se în evidenţă onestitatea, moralitatea şi competenţa acestora.

Pentru Municipiul Bucureşti: Conducerea Organizaţiei Municipale va organiza, prin Organizaţiile de sector, întreaga activitate. Fiecare sector va fi împărţit pe grupuri de străzi (zone). Fiecare ZONĂ va avea câte un responsabil care va trebui să-şi creeze grupuri de agenţi electorali pentru lipirea afişelor pe panouri şi difuzarea fluturaşilor. Preşedintele Organizaţiei de Sector va urmări şi sprijini activitatea responsabililor de zonă şi pe aceea a agenţilor electorali. Ei, preşedinţii organizaţiilor de sector, vor fi împuterniciţi printr-o delegaţie specială care să-i autorizeze în misiunea pe care o execută.

Se atrage din nou atenţia asupra modului civilizat în care trebuie să se desfăşoare acţiunile noastre, cu respect faţă de lege şi oameni.

Pentru Organizaţiile Judeţene

Organizaţiile judeţene vor împărţi teritoriul judeţului pe rute, pe trasee care vor cuprinde grupuri de localităţi. Traseele vor avea un responsabil care îşi va organiza grupuri de agenţi electorali, pentru lipirea afişelor şi difuzarea fluturaşilor.

Organizaţiile judeţene vor autoriza printr-o delegaţie scrisă fiecare responsabil de traseu.

Se vor folosi numai afişele electorale aprobate de Consiliul Politic, lipirea lor făcându-se numai pe panourile indicate oficial şi numai cu dimensiunile permise.

Afişele electorale pot fi însoţite de fluturaşi care să conţină prezentarea candidaţilor propuşi de Partid, scoţându-se în evidenţă onestitatea, moralitatea şi competenţa acestora.

Campania Electorală trebuie să se desfăşoare în termeni civilizaţi şi cu respect faţă de lege şi de oameni.

Sunt interzise polemicile, atacurile la persoane şi violenţa de orice fel. Fiecare agent electoral trebuie să aibă la el Buletinul-Curier nr. 13 care conţine atât Statutul cât şi Platforma Program a Partidului. Eventualele discuţii ce se vor purta se vor încadra strict în limitele acestor documente. Noi nu facem promisiuni deşarte, dar ne-am legat să luptăm permanent pentru slava lui Dumnezeu, pentru binele ţării împotriva corupţiei, hoţiei şi minciunii.

Consiliul Politic al
Partidului PENTRU PATRIE
dr. ing. Constantin IULIAN

POGORÂREA DUHULUI SFÂNT (RUSALIILE)

Şi când a sosit ziua Cincizecimii, erau toţi Apostolii împreună la un loc. Şi din cer, fără de veste, s-a făcut un vuiet, ca de suflare de vânt ce vine repede, şi a umplut toată casa unde şedeau ei. Şi li s-au arătat, împărţite, limbi ca de foc şi au şezut pe fiecare dintre ei. Şi s-au umplut toţi de Duhul Sfânt şi au început să vorbească în alte limbi, precum le dădea lor Duhul a grăi... Şi stând Petru cu cei unsprezece, a ridicat glasul şi le-a vorbit: bărbaţi iudei, şi toţi care locuiţi în Ierusalim, aceasta să fie cunoscută şi luaţi în urechi cuvintele mele; că aceştia (Apostolii – n. red.) nu sunt beţi, cum vi se pare vouă, căci este al treilea ceas din zi; ci aceasta este ce s-a spus prin proorocul Ioil: iar în zilele din urmă zice Domnul, voi turna din Duhul Meu peste tot trupul şi fiii voştri şi fiicele voastre vor proorocii şi cei mai tineri ai voştri vor vedea vedenii şi bătrânii voştri vise vor visa. Încă şi peste slugile Mele şi peste slujnicele Mele voi turna, în acele zile, din Duhul Meu şi vor prooroci (*Fapte*, II, 1/4; 14/18)...

(urmare din pagina 13)

• ***(CAMPANII ŞI ALEGERI)***

BOOKEND:

Deschide tare şi mare (big and loud) – urmată de o lentă construcţie solidă, construieşte lent şi solid, - închide mare şi tare. Această formulare este uzitată de candidaţii cu nume necunoscut şi resurse puţine – cărora, însă, li se cere abilitate în a găsi o deschidere mare, acest „bang" iniţial fiind folosit pentru a atrage atenţia şi a construi credibilitate.

Consideraţii importante în ce priveşte „timingul": cât timp poţi menţine o deschidere mare şi tare? o lună? o săptămână? Totul depinde de mijloacele financiare – bani, voluntari, probleme, timp, aprobare.

Într-o campanie de un an, *bokend-ul*, ar trebui să dureze 10-11 luni; în întrecerile de profil înalt – sediile libere pot fi utilizate pentru a susţine aceste perioade; în cele din micile districte, candidatul care merge din poartă în poartă, semne şi picături de literatură necostisitoare pot susţine campania dealungul acestor luni.

(va urma)

SEMNALE EDITORIALE

• La împlinirea frumoasei vârste de 85 ani, Editura *„MAJADAHONDA"* şi prof. Univ. dr. Gheorghe Buzatu aduc un frumos omagiu dlui Faust Brădescu publicând cartea *„Faust Brădescu – viaţa şi opera"*.

Ne alăturăm şi noi acestui omagiu, urându-i ani mulţi şi fericiţi pentru a-şi continua prodigioasa operă.

Cartea prof. univ. dr. Buzatu ne ajută să facem un mare pas, pe calea aflării adevărului despre activitatea Mişcării Legionare, atât în ţară cât şi în exil.

Dr. Faust Brădescu (plecat din ţară la 24 de ani) îşi ia doctoratul în drept internaţional şi apoi în filosofie politică la Paris. În 1946, Guvernul dr. Petru Groza intervine în Franţa cerând extrădarea lui Faust Brădescu. Acesta pleacă în Brazilia devenind profesor la Universitatea *„Pro-Domo"*. După 25 de ani se reîntoarce în Franţa, devenind înalt funcţionar la Ministerul de Comerţ şi Finanţe. În paralel, nu renunţă la activitatea de scriitor. Înfiinţează *Editura Dacia*. A scris zeci de cărţi şi mii de articole - îndeosebi- despre Mişcarea Legionară.

Dr. Faust Brădescu întregeşte galeria marilor personalităţi, care au făcut şi fac parte, din Mişcarea Legionară.

Întorcându-se în ţară, donează, *Institutului de Cercetări al Academiei*, fil. Iaşi, un impresionant număr de cărţi...

• Tot pe calea aflării adevărului despre activitatea Mişcării Legionare se înscrie şi lucrarea *„România în perioada revoluţiilor naţionale din Europa – MIŞCAREA LEGIONARĂ - 1919 – 1945"*, a scriitorului italian MICHELE RALLO, apărută la Editura *SEMPRE* Bucureşti.

Cititorul va putea să înţeleagă din această carte că Mişcarea Legionară se situează printre duşmanii cei mai înverşunaţi ai comunismului internaţional şi că numeroasele conflicte dintre Mişcarea Legionară şi diferite guverne, aruncate în seama organizaţiei, erau, în fapt, reacţii la provocări, insulte, umiliri, calomnii şi crime săvârşite de guverne care erau instrumentele forţelor oculte sau ale presei iudaizate.

• Editura *DECENEU*, sub semnătura lui Ovidiu Buruiană, ne prezintă cartea *„România în faţa unui alt Israel"*.

Cartea, în cele 3 capitole ale sale, ne prezintă istorie, adevăr şi reflecţii, din care putem afla ce s-a întâmplat în trecut şi ce se întâmplă în prezent în ţara noastră.

• Editura *ELISAVAROS editează* cartea *MERCENARII INFERNULUI* sub semnătura lui Vasile BLĂNARU - FLAMURĂ.

În descrierile sale despre incredibilele întâmplări din Gulagurile româneşti, autorul nu păstrează o ordine cronologică, ci ne vorbeşte de Jilava anilor 1960, apoi, revăzând Aiudul, îşi reaminteşte de toate suferinţele îndurate în prima arestare. Atunci a fost plimbat de la Aiud la Peninsula şi retur la terminarea Canalului.

• Fundaţia Culturală BUNA - VESTIRE tipăreşte broşura *„Din lumea legionară"* a lui Victor Puiu Gârcineanu şi pregăteşte pentru viitorul imediat *„Cărticica de cântece"* legionare. Ambele, sperăm, vor bucura pe mulţi.

• Editura GAMA a scos a doua ediţie din lucrarea lui Nicolae Călinescu „SISTEME ŞI PROCESE DE BRAINWASHING ÎN ROMÂNIA COMUNISTĂ", ediţie revăzută şi adăugită.

Tot Editura GAMA a scos cartea lui Dumitru Perceli *„VAGABONZI ÎN RPR"*. În această carte autorul descrie propriul periplu prin închisorile comuniste. Din 1948 – prin diferite gulaguri – şi până la eliberare. Cartea este un rechizitoriu al comunismului şi o apologie a creşnismului şi legionarismului.

Mişu DUMITRESCU

(continuare din pagina 10)

• (PROBLEMELE SERBIEI VĂZUTE DE... MIHAI EMINESCU)

În loc de a se stabili un comun acord întru toţi, pentru că în teritoriile pe care ele le ocupă să se dezvolte fiecare în pace oricare ar fi împărţirea după state – tendinţele de predominare, dorinţele de desnaţionalizare vor duce la frecări continue şi vor face ca elemente menite de Dumnezeu şi de istorie a trăi laolaltă să ajungă a se certa şi bate pentru petece neînsemnate de pământ şi pentru supremaţia cutărei sau cutărei limbi. Rezultatul va fi că fiecare din aceste elemente

BREVIAR

îndeosebi se vor preface în mâinile marilor vecini în instrumente contra lor înşile, că pacea nu se va stabili niciodată, până ce, cu toţii laolaltă vor încăpea sub o nouă dominaţie străină, care nu va mai fi atât de slabă ca cea turcească. Cine nu e drept nu merită a fi liber. Fără ca în organizaţiunea acestor state să se introducă principiul suprem că orice naţionalitate îşi poate vedea în libertate de limba, de şcoala, de biserica sa fără egală îndreptăţire a limbilor, oricare ar fi repartiţia teritoriilor.

Peninsula balcanică va deveni teatrul unor rivalităţi de predominare reglementabile pentru toţi deopotrivă.

Victorii momentane ale unora vor fi urmate de victorii momentane ale altora, şi-n aceste mişcări convulsive, când într-o parte, când într-alta, cel ce va câştiga în adevăr va fi întotdeauna un al treilea dinafară.

Toate elementele în discordie vor scădea în orice privinţă, făcând loc imaginaţiei şi predominării străine.

(va urma)

PE MARGINEA INFORMAŢIEI

Din lemn de stejar, şi cruce şi ciomag.
Proverb românesc

Este evident că cine deţine informaţii poate dispune de mai multă putere. Dar nu este indiferent ce fel de informaţii, ce cantitate şi în ce mod este ea colectată, selectată şi introdusă în băncile de date. În plus – chiar dacă aceste operaţii s-ar fi făcut în mod corect, informaţiile pot induce puteri novice dacă ele sunt manipulate de oameni incompetenţi, ignoranţi sau – lucrul cel mai grav – de rea credinţă.

Presa internaţională a vorbit în ultima vreme, plecând de la un film, serie B – INAMICUL STATULUI – care denunţă puterea tentaculară a NSA (National Security Agency) de un serviciu secret al Statelor Unite, o impresionantă pânză de păianjen, electronică, telefonică şi informatică care acoperă planeta. În inima acestei afaceri de spionaj – se afirmă în unele din publicaţiile cercetate de noi – aflându-se instalaţi în Bahrein (baza de ascultare din Orientul Mijlociu).

În 40 de ani – afirmă revista *Valeures* (16 ianuarie 1999) - planeta a fost acoperită cu reţeaua „marilor urechi", urechi care ascultă toate transmisiunile de date, din lumea întreagă - (telefon, fax, telex, internet). Criptate sau nu. Una din informaţiile majore fiind cele de ordin economic: financiar, tehnologic, ştiinţific. Supravegherea nu se limitează doar, ca altădată, la ţările ostile. Ţinta prioritară este, azi, Europa.

Scandalul, însă, nu a izbucnit în Europa, ci în Orientul Apropiat: un militar american, Scoot RITTER, membru al Comisiei Speciale a Naţiunilor Unite (UNSCOM), - unul dintre cei mai intransigenţi şi eficace dintre inspectorii acestei comisii – a demisionat, în iunie 1998, pentru că FBI l-a acuzat de „înţelegere cu o putere străină" - în speţă Israelul –, putere, care, susţine Ritter, în apărarea sa, ar fi adus un aport deosebit activităţii informaţionale şi a furnizat, mai cu seamă, o metodă pentru a forţa codurile utilizate de irakieni.

Nu era singurul! Alţi trei experţi UNSCOM – un francez, un german şi un rus - se aflau în aceeaşi situaţie.

Chiar dacă FBI şi-a retras acuzaţia împotriva lui Ritter, acesta devine unul dintre procurorii voluntari ai Administraţiei Clinton, pe care-l acuză că îl foloseşte– indefinit - pe Sadam pentru a - şi justifica „politica sa fluctuantă" iar declaraţiile lui – unite cu altele – demonstrează că, mai ales, după fuga cumnatului lui Sadam în Iordania şi informaţiile aduse de el în ce priveşte camuflajul armamentelor neconvenţionale se face apel la o panoplie multinaţională în vederea culegerii de informaţii: Israelul furnizează materialul destinat ascultării telefoanelor portabile folosite de elita irakiană; Marea Britanie vine cu echipele de analişti, şi, mai ales, în 1997, când Richard BUTLER cere departamentului tehnologic de la CIA dotarea cu un aparataj ultraminiaturizat şi total automatizat care adună în permanenţă informaţii pe care le decriptează cu mare viteză - în funcţie de cuvintele – reper.

Dar, din acest moment, încep să apară efectele secundare şi nocive ale acestor operaţii: cel în contul căruia se fac nu mai poate controla ce se întâmplă în timpul şi după ce aceste date sunt adunate şi decriptate – altfel spus apare ceea ce Ritter numeşte „instrumentalizarea", deci nu doar „cum să supraveghezi, dar în ce scopuri ulterioare?"

Se ştie că la Washington există cei – precum fostul ministru de Externe Buker şi fostul şef al Consiliului Naţional de Securitate - care cred că-i suficient – pentru a stăpâni Irakul - să se continue sancţiunile, să se continue inspecţiile şi supravegherea. Ceilalţi gândesc că problema trebuie reglată prin eliminarea regimului – fie printr-o lovitură de stat militară, fie prin utilizarea kurzilor sau susţinerea opoziţiei liberale – Congresul naţional irakian. Pentru aceasta din urmă, Congresul, în consens a votat *„Irak Liberation Act"* prin care se asigură finanţarea opoziţiei împotriva lui Sadam.

În schimb, la New-York, trei membri permanenţi ai Consiliului de Securitate, China, Franţa şi Rusia, cred că sancţiunile îl servesc şi nu îl slăbesc pe Sadam.

Este evident, că, atunci când trebuie să decizi – şi mai ales dacă există mai multe variante –, ai nevoie de un instrument adecvat de analiză şi cercetare, dat fiind masa enormă de informaţii recoltată în lume. Pentru aceea, în 1994, la impulsul directorului CIA, s-a creat, INTELINK sau - pe româneşte – Intranetul Comunităţii Informaţionale Americane. Acesta uneşte 13 agenţii de informaţii având urmă-toarele obiective: punerea în comun a informaţiilor, creşterea reactivităţii ame-ricane, viteza crescută în ce priveşte distribuirea către cei interesaţi de analize.

Funcţional, azi, acesta este folosit de peste 50 de mii de persoane şi dispune de aproape 400 de „serveri" repartizaţi, în 300 de „situri" bine supravegheate iar cheia succesului său este interoperabilitatea reţelei şi utilizarea protocoalelor şi softurilor comerciale: se foloseşte acelaşi protocol de comunicare ca şi internetul şi navigatorii pieţii – (*Netscape* şi *Internet Explorer*). Există, însă, şi câteva reţele secrete: *Intelink – Secretnet* sau *Intelink – S* utilizat pentru informaţii operaţionale şi, din 1995, Intelink – Policynet sau *Intelink P*, girat de CIA, destinat clienţilor politici şi mai ales Casei Albe. În sfârşit, ultima reţea, ca dată, este *Intelink– Commonwealth*, care aplică conceptul „umbrelei informaţionale" şi din ea fac parte serviciile de informaţii militare american (SUA) – DIA, britanic DIS – australian DIO şi J2 canadian.

Americanii au mai luat o măsură: prin NSA – Agenţia Naţională de Securitate – pentru că, susţine exportatorii de softuri trebuie să treacă Administraţia Clinton, trebuie să se „protejeze infrastructurile vitale" şi acest parteneriat trece prin programe de cercetare şi dezvoltare, benefice pentru numeroase întreprinderi.

(va urma)

Adaptare şi adnotare de Petre S. M.

PP
Editor: Partidul „PENTRU PATRIE"
Secretar general de redacţie: George URSA
Corector: Mircea RAŢIU
Redactor, cap limpede: Sile IORDACHE
Tehnoredactare: Elena SORA
Administraţia (610.46.71): Mişu DUMITRESCU
•Articolele neacceptate, pentru publicare, nu se restituie.
Opiniile exprimate în articole aparţin autorilor.
Corespondenţă: Partidul „PENTRU PATRIE"– C.P. 8-27, Buc.
Tipărit la Tipografia EDITURII „ELISAVAROS".
telefon: 223.84.60
I.S.S.N.: 1224 - 5852